

Rom 9, 27

27: Jesaja roper også ut over Israel: Selv om tallet på Israels barn er som havets sand, skal bare en rest bli frelst.

I v. 24 har Paulus forkynt oss at barmhjertighetens kar skal kalles ut fra hedningene, så vel som ut fra Israels folk. I de to versene deretter har han så sitert profetiene om hvordan hedningene skal benådes. I dette verset og i de to påfølgende tar han så fram profetier om jødene. Disse profetiene henter han fra Jesajas bok, og sier: "Jesaja roper også ut over Israel: Selv om tallet på Israels barn er som havets sand, skal bare en rest bli frelst" (Jes 10: 20-22). Paulus sier at profeten "roper" dette, dvs. at det er et budskap i kraft og varme, og som til et folk som hører dårlig, et "gjenstridig folk - som ikke vil høre Herrens lov". Og hva ligger det i disse profetens ord? Jo, nettopp det Paulus så inngående har vist i dette kapitlet; at det ikke er tale om at folket som sådant, men bare en viss "rest", skal bli frelst. Uansett hvilket mål og oppfyllelse profetien må ha hatt i Det gamle testamente, så er dette profetiens dypeste mening, som da også Paulus oppfatter den.

Ved første øyekast virker det som om profeten her bare talte om jødernes utfrielse fra det babylonske fangenskap. Men så må vi samtidig ikke glemme, det som så ofte gjelder for de gammeltestamentlige profetiene, at alt det som skjedde med Israels folk under den gamle pakt også var forbilde på åndelige ting og hendelser under den nye pakt. Vi vet f. eks. at Israels barns utfrielse fra Egypt, hvordan de gikk gjennom Rødehavet, vandringen gjennom ørkenen, hvordan de gikk over Jordan og deres inntog i Kanaans land - alle disse historiske hendelsene var samtidig malende forbilder på det åndelige som skulle skje i Kristi rike. Paulus sier det slik i 1Kor 10: 11: "Alt dette hendte dem som forbilder, og det ble skrevet ned til advarsel for oss". Av dette følger at Israels utfrielse av det babylonske fangenskap, og dermed også profetien om at det skulle skje, er forbilder. Det har et profetisk budskap om den åndelige utfrielse/frelse som sjelene skulle få oppleve i Kristi rike.

Det er underlig å se i Daniels niende kapittel hvordan Herren selv nettopp anvender dette bildet, Israels utfrielse fra Babel, til å skildre den store utfrielsen/forløsningen gjennom Kristus. For når Daniel i sin sorg over Israels fangenskap i Babel, lå innfor Herren i bønn og syndsbekjennelse for seg og sitt folk, så svarte Herrens engel med den herlige forkynnelsen om forløsningen gjennom Kristus. Det babylonske fangenskapet skulle vare i sytti år. Derfor begynte Herrens svar gjennom engelen Gabriel med disse ordene: "Sytti uker er tilmålt ditt folk ..." (dvs. "årsuker", ei uke var sju år. Se 1Mos 29: 27-28). Det Paulus forkynter her ut fra Jesajas tiende kapittel, har altså først en bokstavelig mening og oppfyllelse, men også en åndelig og forbilledlig. Men f. eks. de ordene som står i den samme profetien som er nevnt her (Jes 10: 20), at en gjenværende rest "skal trofast stole på Herren, Israels Hellige", kan jo ikke ha sin fulle oppfyllelse på andre enn dem som i en sann tro har tatt sin

tilflukt til Kristus. Det samme gjelder ordene i v. 21: "En rest skal omvende seg, en rest av Jakob, til den veldige Gud". For hjemkomsten fra Babel førte jo ikke til noen slik omvendelse.

Til slutt bør vi også huske at det er nettopp av hvordan Kristus og hans apostler bruker profetiene, vi skal lære hva hver enkelt profeti egentlig bærer bud om. Ved at han bruker denne profetien, har Paulus nettopp latt oss få vite hva som var profetiens dypeste og åndelige betydning: Dette at selv om de aller fleste av Israels folk i vantro forkastet Herren, og derfor gikk fortapt, så skulle likevel en liten del av folket ("en rest") bli frelst ved tro.

Når profeten bruker akkurat disse ordene: "For om ditt folk, Israel, er som havets sand, skal bare en rest av det omvende seg" (Jes 10: 22), er det tydelig at han tenker på løftet som ble gitt til Abraham; om at hans ætt (sv: sæd) skulle bli mangfoldig som støvet på jorden (1Mos 13: 16). Dermed ville profeten ha sagt til jødene at hvor mye de enn trøstet seg med dette løftet, når de bare leste det på kjødelig vis og dermed alle sammen regnet seg som Abrahams barn, så var det likevel bare en liten del blant dem som virkelig skulle bli frelst; altså bare de som ble omvendt til Herren. Dette var jo en forferdelig forkynnelse; at disse store menneskemassene skulle gå fortapt på grunn av sin vantro. Men så full av trøst var samtidig løftet om at en rest likevel skulle bli frelst. I de to følgende versene føyer apostelen ennå flere profetiske ord til, om begge disse sannhetene. Først en fortsettelse av det som just er talt, ut fra Jes 10: 22.